

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **J.S.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2011, č.j. OAM-126/LE-PA03-PA03-2011,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce, státní příslušník Indické republiky, podal dne 13. 6. 2011 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Uvedl, že mu v Indii hrozí pronásledování jeho sousedem jménem S.S., se kterým měl problém kvůli majetku a který žalobce v dubnu r. 2011 fyzicky napadl spolu s dalšími třemi lidmi na poli a vyhrožoval mu smrtí. Svou vlast žalobce z tohoto důvodu opustil v květnu roku 2011. Jiný důvod k odjezdu neměl.

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30.6.2011, č.j. OAM-126/LE-PA03-PA03-2011, byla uvedená žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů, vzhledem k tomu, že podle závěru žalovaného žalobce v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

Žalobce podal včas proti tomuto rozhodnutí žalobu. Namítl porušení § 3 a § 50 odst. 2 a odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a článku 8 Směrnice Rady 2005/85/ES (dále procedurální směrnice). Dále žalobce uvedl, že žalovaný se nevypořádal s jeho námitkami ohledně nebezpečí, které mu hrozí po případném návratu v zemi původu dle § 14a zákona o azylu. Domnívá se, že žalovaný rozhodl v rozporu se skutkovým stavem, neopatřil si řádné poklady pro toto rozhodnutí a odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně situace žalobce v případě návratu do Indie. Žalovaný má v azylovém řízení individuálně vyhodnotit v mezích správního uvážení konkrétní specifické okolnosti žádosti.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. V průběhu řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobce o mezinárodní ochranu nežádá z důvodů azylově relevantních. Odchod žalobce z vlasti nebyl motivován žádným z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu a rovněž jím namítané obavy z návratu nelze podřadit vážné újmě, jak má na mysli § 14a téhož zákona. Obavy z jednání soukromé osoby nelze považovat za opodstatněné, neboť nesouvisí s žádným z azylově relevantních důvodů. Žalobce nevyužil ke své ochraně prostředků, které v zemi původu měl, ani možnosti vnitřního přesídlení, i když několik měsíců žil bez problémů v Dillí.

Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy v souladu s §51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.) rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 a odst. 2 věta první s. ř. s.).

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 13. 6. 2011 podal žalobce, státní příslušník Indické republiky, žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Učinil tak poté, co byl zadržen policejní hlídkou při silniční kontrole autobusu, ve kterém cestoval do Vídně a nebyl schopen předložit žádný doklad o své totožnosti a bylo mu uděleno správní vyhoštění na dobu tří let. Uvedl, že ze své vlasti vycestoval za pomoci převaděče s přítelem LAL Gagan letadlem z Dillí do neznámého místa asi v Evropě. Odtud jeli vlakem dvě hodiny do Vídně, po dvou dnech jeli autem do Prahy, naplánoval to převaděč. Po dvou dnech jim sdělil, že jedou zpět do Vídně, koupil jim jízdenky na autobus s tím, že se ve Vídni sejdou. Cestou byli v autobuse zadrženi českými policisty. Indii opustil v květnu 2011, protože měl problém se svým sousedem, jménem S.S., který v roce 2007 zabil jeho bratra. Po odpykání tříletého trestu byl tento muž na podzim roku 2010 propuštěn a začal i žalobci vyhrožovat zabitím. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že byl v dubnu roku 2011 tímto mužem a ještě dalšími třemi lidmi napaden při práci na poli, ale podařilo se mu utéct. Odjel do Dillí a potom letecky dál. Uvedl, že do svého odjezdu z vlasti pracoval jako zemědělec na poli. Při pohovoru žalobce uvedl, že byl napaden pěti lidmi, a to v lednu 2011, utekl a před odjezdem z vlasti pobýval ještě asi pět měsíců v Dillí, bydlel v hotelu a neměl žádné problémy. Domnívá se však, že časem by ho tam S. našel, protože je velmi bohatý, nepomohlo by mu ani přestěhování jinam. Jeho manželka a děti bydlí nyní u manželčiny rodičů asi 300 km od jejich původního bydliště, žalobce se však

domnívá, že tam nejsou v bezpečí. Žalobce nevyhledal žádnou pomoc státních orgánů a jiných organizací a ani s ní nepočítá v případě návratu domů, protože nezná takové možnosti, není si vědom toho, že v Indii fungují orgány, které jsou schopny občanům zajistit bezpečnost. Myslí si, že by mu státní orgány země a soudy nepomohly, protože dle jeho názoru, kdo má peníze, tak je mocný. Domnívá se, že by mu nepomohlo ani přestěhování. V případě návratu má obavy ze zabítí.

Protože žalobce vytkl žalovanému, že k zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu došlo v důsledku porušení procesního předpisu, musel se soud zabývat tím, zda k tvrzenému porušení procesního předpisu v postupu žalovaného skutečně došlo a pokud se tak stalo, zda taková vada řízení mohla mít za následek nezákonnost či nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí, popřípadě, zda v dané věci nejsou jiné procesní vady, které žalobce nemohl bez své viny uplatnit a které mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí.

Pokud jde o žalobní body vytykající žalovanému porušení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídal v rámci pohovoru mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Pro své rozhodnutí opatřil žalovaný s ohledem na zjištěné skutečnosti i další podklady – informace z předchozího řízení a informace o zemi původu. Konkrétně se jednalo o Zprávu MZ USA o dodržování lidských práv v Indii za rok 2010 – překlad vybraných částí, ze dne 8.4.2011, Zprávu MV Velké Británie o zemi – Indie (vycestování a návrat) ze dne 21.9.2010, informace MZV ČR, č.j. 6944/2010-LPTP ze dne 3.3.2010 a aktuální informace obsažené v databázi ČTK. Jednalo se o zprávy aktuální, svým obsahem se vztahující k tvrzením žalobce, vyhovující požadavkům čl. 8 procedurální směrnice.

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle §16 odst. 1 písmeno f) zákona o azylu. Vzhledem k tomu soud shledal nedůvodnou rovněž námitku porušení § 68 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu ve znění účinném pro projednávanou věc, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvede skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. V odůvodnění uvedl, že z výpovědi žalobce nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů pro azylové řízení významných. Žalobce měl problémy se soukromou osobou. Ve své vlasti nepokusil vyhledat pomoc žádných státních orgánů ani jiných institucí, tvrdil, že nevěděl o této možnosti, neví kam by se měl obrátit. Z podkladů opatřených žalovaným však vyplývá, že v zemi původu žalobce existují možnosti, jak se v případě porušování lidských práv domáhat nápravy. Vyplývá to ze Zprávy MZ USA o

dodržování lidských práv v Indii za rok 2010 a z informace MZV ČR, č.j. 6944/2010-LPTP ze dne 3.3.2010. Žalobcovo tvrzení, že nevěděl o tom, kde by měl o pomoc žádat, nemůže obstát. Soud je ve shodě se žalovaným rovněž toho názoru, že pokud byly obavy žalobce reálné, mohl svou situaci dobře vyřešit rovněž přestěhováním. Soud připomíná, že žalobce netvrdil, že by během svého pětiměsíčního pobytu v Dillí měl jakékoliv problémy. Dle názoru soudu rovněž skutečnost, že muž vyhrožující žalobci byl dle tvrzení žalobce odsouzen za zabití jeho bratra a vykonal trest odnětí svobody svědčí o tom, že příslušné státní orgány v Indii v praxi postihují nezákonné jednání. Za těchto okolností nelze konstatovat, že by problémy se soukromou osobou mohly být přičitatelné státu a mohly představovat pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Žalovaný rovněž správně poukázal na rozpory v tvrzeních žalobce. V žádosti uvedl, že byl napaden v dubnu 2011 mužem jménem S.S. a dalšími třemi muži, ujel do Dillí a potom letecky dál. Při pohovoru uváděl, že byl napaden v lednu 2011 celkem 5 muži, poté utekl a žil před odletem ze země původu v Dillí. Rovněž z rozporných tvrzení vyplývající nevěrohodnost přispívá k závěru, že žalobce ve své vlasti nebyl pronásledován.

Soud se ztotožňuje se žalovaným rovněž v tom, že žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi státní příslušnosti hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14a zákona o azylu. Nebylo shledáno, že by jeho tvrzené obavy mohly být pronásledováním ve smyslu zákona o azylu a nic nenasvědčuje tomu, že by byl v případě návratu z těchto nebo jiných důvodů reálně ohrožen vážnou újmou. Žalovaný se pro případ návratu žalobce do země původu zabýval obavami žalobce z vyhrožování soukromou osobou. Správně konstatoval, že důvody vyhrožování nebyly způsobeny žádným z azylově relevantních důvodů a žalobce má možnost využít k zajištění své bezpečnosti ve vlasti pomoc příslušných institucí, které v Indii působí. Žalovaný se obecně zabýval rovněž situací osob, které se do Indie vracejí poté, co v zahraničí žádali o udělení mezinárodní ochrany. Informace čerpal ze Zprávy MV Velké Británie o zemi – Indie (vycestování a návrat) ze dne 21.9.2010. V jeho úvahách soud neshledal žádné pochybení. Navíc soud připomíná, že ani v této souvislosti žalobce nenamítal konkrétní pochybení žalovaného a žaloba byla značně obecná.

Při přezkumu rozhodnutí soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č.j. 5 Azs 6/2010-107, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého *„Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.*

Vzhledem k tvrzením žalobce o pronásledování mužem jménem Seva Singh žalovaný posoudil tvrzení žalobce podle §12 zákona o azylu. Pokud se týká obav z návratu do země původu, byla věc posouzena dle §14a zákona o azylu. Protože žalobce netvrdil žádné skutečnosti, podřaditelné pod ustanovení §13, §14 a §14b zákona o azylu, neměl žalovaný

důvod žádost žalobce dle těchto ustanovení posuzovat. (Ostatně žalobce v tomto ohledu nevznosl žádnou žalobní námitku.)

Dále soud vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003.č.j. 5 Azs 27/2003-48. www.nssoud.cz, podle kterého „*Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v §12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle §16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v §16 odst. 2 tohoto zákona.*“ (Ustanovení §16 odst. 1 písm. f) bylo dříve označeno § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu).

Krajský soud v Brně na závěr konstatuje, že vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) je přípustná kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a následujících s.ř.s., která musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Brně dne 19. prosince 2011

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: